

hvis den debat, der har været i dag, er udtryk for den europæiske debat i Danmark. Jeg er da tilhænger af, at vi får flere forespørgsler, men jeg er også tilhænger af, at vi for fremtiden prøver at diskutere tingene på en lidt anden måde under forespørgslerne, end vi har gjort i dag.

Men lad mig vende tilbage til de tre hovedområder:

Det første er jo institutionerne og effektiviseringen af Unionen. Dér er vi i CD klar over, at man skal ændre stemmereglerne, så der bliver flere flertalsafgørelser, og det er vi tilhængere af. Og vi er tilhængere af det, som udenrigsministeren nævnte, nemlig det dobbelte flertal i Europa. Det har vi været talsmænd for meget længe, og det er vi altså stadig væk.

Mere demokrati i Den Europæiske Union, og det vil sige en bedre placering af Europa-Parlamentet – ja tak! Derfor håber vi, at regeringen vil støtte planerne om en forenkling af procedurerne, men vi vil da bestemt ikke afvise også at give Europa-Parlamentet forslagsret.

Så er der klargøringen af nærhedsprincippet, som vi bestemt mener er væsentlig, ikke mindst for accepten af EU i befolkningerne, og selv om alle andre i Europa øjensynlig har vendt sig bort fra tanken, er jeg stadig væk tilhænger af kompetencelister. Men hvis man ikke kan komme igennem med dem, håber jeg, at man kan få en procedure med diverse retsakter, der gør, at nærhedsprincippet bliver klargjort.

Endelig er vi også i CD tilhængere af at få menneskerettigheder og demokrati ind i Traktaten som krav til de nationer, der er medlemmer af Unionen.

Det andet hovedområde, som topmødet omtaler, er jo udenrigspolitikken, og dér mener vi faktisk, at man på konferencen er nødt til også at diskutere EU's forhold til andre organisationer. Vi er jo ved at få skabt en sikkerhedsstruktur i Europa, hvor der er mange organisationer, og vi skal passe på, at de ikke begynder at falde over hinanden, og derfor bliver forholdet til NATO, OSCE og FN naturligvis punkter, som man også er nødt til at diskutere på konferencen.

Om Vestunionen har CD jo tidligere sagt, at vi er tilhængere af et større samarbejde, men at vi ikke er tilhængere af en sammenslutning.

Derfor så vi faktisk med glæde på det finsk-svenske forslag; det kan vi godt gå ind for. Men vi er nødt til at se på det samarbejde, og vi er overbevist om, at et tættere samarbejde er muligt, uden at det fører til en fordobling af de

militære strukturer i Europa, for det skal vi jo ikke have.

Og forslaget om et fælles sekretariat med en generalsekretær, en mr. Europe, eller hvad han nu skal hedde, er da i orden; det har vi sådan set ingen problemer med. Men det løser heller ingen problemer. Den fælleseuropæiske udenrigs- og sikkerhedspolitik bliver jo ikke stærkere af, at et eller andet menneske rejser verden rundt og fortæller, at vedkommende kommer fra Den Europæiske Union. Den fælleseuropæiske udenrigs- og sikkerhedspolitik bliver kun stærkere, hvis der rent faktisk er en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Og dér håber jeg, at der på regeringskonferencen kommer en politisk diskussion om, hvad den fælleseuropæiske udenrigs- og sikkerhedspolitik egentlig er.

En ting er store taler og flotte ord, men hvad mener man i virkeligheden med en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik?

Et enkelt problem: Da jeg var formand for Det Udenrigspolitiske Nævn, mødtes nævnsformændene i EU-landene hvert halve år, og jeg var som regel den mest upopulære på de møder, ikke fordi jeg ikke troede på Unionen, for jeg troede nok mere på den end de fleste af de andre, men fordi jeg altid var en af dem, der talte lidt henne i tallerrækken, efter at jeg havde hørt på alle de flotte ord – tro mig, når jeg siger, at jeg faktisk godt kunne holde mund et stykke tid – for så plejede jeg altså at spørge: Men hvad er så det konkrete, hvornår vil Frankrig og England opgive deres plads i FN's sikkerhedsråd til fordel for en europæisk unionsrepræsentation?

Jeg fik aldrig svar. Det lykkedes aldrig. Men hvordan man eksempelvis kan forestille sig a- og b-medlemmer i en fælleseuropæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik, kan jeg ikke forstå.

Derfor er man nødt til også at tage den diskussion og i det hele taget en indholdsdiskussion om, hvilken politik der skal føres, og selv om der er enkelte eksempler på det modsatte, er der ikke meget, der tyder på, at der faktisk findes en fælles politik i dag, for de gamle stormagter spiller jo stadig væk lidt bold med det hele.

Og så er der det tredje og måske i virkeligheden det allervigtigste, i alt fald i Danmark, nemlig at få omskabt Den Europæiske Union til noget, der også har med hverdagen at gøre, altså at gøre forståeligt, at Den Europæiske Union også er dagligliv og ikke kun udenrigspolitik, og at det samarbejde har betydning for mennesker i deres dagligdag.